

**Κάποιες πρώτες σκέψεις ^{για το νέο}
φεμινιστικό/ΛΟΑΤΚΙ+ πρόσωπο
του ελληνικού κράτους
σε καιρούς πολέμου.**

-με αφορμή το ν/σ για την ισότητα στον πολιτικό γάμο

Ηράκλειο Κρήτης, Απρίλιος 2024

Στις 16 Φεβρουαρίου του '24, ψηφίζεται νομοσχέδιο σχετικό με το γάμο ομόφυλων ζευγαριών στην Ελλάδα, το οποίο κατοχυρώνει ουσιαστικά, την δυνατότητα πολιτικού γάμου και την τεκνοθεσία, χωρίς να επεκτείνεται στην δυνατότητα χρήσης μεθόδων υποβοηθούμενης αναπαραγωγής και παρένθετης μητρότητας.

Όπως γράφει η εφημερίδα Καθημερινή: "Χειροκροτήματα, φιλιά και σε κάποιες περιπτώσεις δάκρυα συγκίνησης προκάλεσε στα θεωρεία της Βουλής η υπερψήφιση του νομοσχεδίου για τα ομόφυλα ζευγάρια." Στα θεωρεία αυτά βρίσκονται πολίτες αλλά και πρόσωπα της δημοσιότητας,

όπως γνωστοί παρουσιαστές και ηθοποιοί, οι οποίοι έχουν μιλήσει ανοιχτά περί σεξουαλικής ταυτότητας και δικαιωμάτων της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας. Σύμφωνα με την προαναφερθείσα εφημερίδα, το γλέντι δεν περιορίζεται μονάχα εντός βουλής, αλλά και στους δρόμους " Η πλατεία Συντάγματος είχε «βαφτεί» στα χρώματα του ουράνιου τόξου, ενώ βροχή κομφετί «έλουσε» το συγκεντρωμένο πλήθος που παρακολουθούσε τη διαδικασία." Ενώ λίγες ώρες πριν, "με σύμβολα χριστιανικής πίστης και πανό που έγραφαν «Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» έδωσαν το στίγμα τους όσοι αντιτίθεντο στο νομοσχέδιο."

lass' attack
αυτόνομη γυναικεία ομάδα στο Ηράκλειο

Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα... κάποια, όχι και τόσο, αναπάντητα ερωτήματα

Εν μέσω του εν λόγω «πανηγυρικού» κλίματος, κάποιες από εμάς κρατήσαμε μικρό καλάθι. Αναρωτηθήκαμε, πως γίνεται να μιλάμε για εξάλειψη των έμφυλων διακρίσεων και του κοινωνικού ρατσισμού και να μην είμαστε υπέρ αυτού του νομοσχεδίου; Αλλά και πως θα μπορούσαμε να είμαστε υπέρ οποιασδήποτε δικονομικής μεταρρύθμισης η οποία έρχεται από τα πάνω χωρίς να στηρίζουμε την εκάστοτε (δεξιά ή αριστερή) κυβέρνηση, με ό,τι αυτό συνεπάγεται; Για ποιον λόγο γίνεται όλος αυτός ο ντόρος για τον έλεγχο του οικογενειακού περιβάλλοντος ειδικά των ομόφυλων ζευγαριών ; **Σε μια εποχή κινηματικής οπισθοχώρησης, ανόδου της δεξιάς και γκρεμίσματος κεκτημένων (παιδεία, υγεία, εργασιακά), πως γίνεται τα δυτικά κράτη να παρουσιάζουν μια προοδευτική ατζέντα η οποία υπόσχεται ισότιμη μεταχείριση για όλες μας;** Εν τέλη, ενώ ο πόλεμος είναι ολοένα και πιο κοντά μας, με το ελληνικό κράτος να έχει άμεση εμπλοκή, είναι άραγε τυχαία η συγκυρία που επιλέχτηκε για να γίνει αυτή η νομοθετική αλλαγή;

Αναγνωρίζουμε ότι το δίλημμα στο οποίο μας επιβάλλουν να πάρουμε θέση, αποτελεί μια στρατηγική του κράτους, η οποία προσπαθεί να μας εγκλωβίσει σε μια συζήτηση που διεξάγεται μονάχα με τους δικούς του όρους. Όπως άλλωστε έχει κάνει και στο παρελθόν, επιβάλλοντας στο κίνημα να πάρει μια θέση, η οποία προφανώς θα είναι ενάντια στις φασιστικές και μισαλλόδοξες ρητορικές, αλλά ταυτόχρονα καταλήγει να είναι υπέρ της κρατικής αφήγησης. Και αυτή η διαπίστωση θεωρούμε πως είναι το πρώτο βήμα για να μπορέσουμε να ξεκινήσουμε μια ουσιαστική συζήτηση περί του θέματος.

Είμαστε σίγουρες ότι το να απαντήσουμε αν είμαστε υπέρ ή κατά ενός νομοσχεδίου, δεν σημαίνει παράλληλα ότι είμαστε υπέρ ή κατά της εξάλειψης της ομο-τρασοφοβίας όπως και της καταστροφής του πατριαρχικού κατεστημένου. Επιδιώκοντας να ξεφύγουμε από τον τρόπο που έχει μονοπωλήσει αυτό το ζήτημα το δημόσιο διάλογο, θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε τις προεκτάσεις του θέματος, οι οποίες όντως αφορούν τα υποκείμενα στα οποία αναφέρονται, όσα άτομα δηλαδή δεν συμβαδίζουμε με τα πατριαρχικά, ετεροκανονικά και (μικρο)αστικά πρότυπα. Επειδή, αν ένα πράγμα έχουμε μάθει όταν βλέπουμε να γίνεται ντόρος από κανάλια, σελέμπριτιζ και λοιπούς παρατρεχάμενους -ειδικά για θέματα που σίγουρα δεν είναι οι πρώτοι που θα έπρεπε να έχουν λόγο- είναι να προσπαθούμε, χρησιμοποιώντας τα πολιτικά μας εργαλεία, να τους ρίξουμε μια αυτόνομη φεμινιστική ματιά.

Α, και μια απαραίτητη διευκρίνιση : Γνωρίζουμε πως ο γάμος ζευγαριών του ίδιου φύλου στις ομοφοβικές κοινωνίες που ζούμε είναι ένα προκλητικό πολιτικό ζήτημα. Είναι «δίκαιο» να ζητάμε να έχουμε τα ίδια δικαιώματα με τις ετεροφυλόφιλες φίλες μας και είναι το ελάχιστο να επιδιώκουμε την τυπική έστω ισότητα απέναντι στο κράτος και τις υπηρεσίες του. Και τέλος πάντων, ξέρουμε ότι όποιος καταδικάζει τον γάμο αυτό ως συντηρητικό αίτημα, μάλλον έχει καβάτζες σε αυτόν τον κόσμο. Παράλληλα όμως, δεν αναγνωρίζουμε σε κανέναν κρατικό αξιωματούχο αγνά κίνητρα, αρνούμαστε να πιστέψουμε πως έχουν ως στόχο την δημιουργία μιας πιο ισότιμης και συμπεριληπτικής κοινωνίας, χωρίς υποβόσκοντα κρατικά και διακρατικά συμφέροντα.

Η οικογένεια ξανά στο επίκεντρο

Συχνά-πυκνά επανέρχεται σε δημόσιες συζητήσεις ο θεσμός της οικογένειας, για τον οποίο κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου οι ειδικοί, άλλοτε λόγω της επονομαζόμενης υπογεννητικότητας κι άλλοτε λόγω του εκφυλισμού των ηθικών αξιών, πάντα με σκοπό να μας επαναφέρουν στον «ίσιο δρόμο».

Στη βάση αυτή, η συζήτηση που άνοιξε και με το εν λόγω νομοσχέδιο, δεν μας προκαλεί κάποια έκπληξη. Πιο αναλυτικά, η μία μερίδα του πληθυσμού υποστηρίζει πως ο θεσμός αυτός περνά την πιο δεινή κρίση της ζωής του και η άλλη θεωρεί πως κάνει σημαντικά βήματα προς την ωρίμανσή του. **Εμείς στηρίζουμε πως η οποιαδήποτε μεταρρύθμιση πάνω στον θεσμό της οικογένειας, έχει ως στόχο να διατηρεί και να περιχαράκωνει τον ίδιο πειθαρχικό ρόλο τον οποίο κατείχε πάντοτε εντός καπιταλιστικού κόσμου, αφομοιώνοντας απλά τις πολιτικές συνθήκες της εκάστοτε εποχής.**

Μπορεί οι γυναίκες να βγήκαν από τις κουζίνες τους και τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα επιτέλους να παντρεύονται και να υιοθετούν, όμως η λειτουργία του θεσμού της οικογένειας ως μηχανισμός αναπαραγωγής και πειθάρχησης της εργατικής τάξης και συνεπώς ως μέσο το οποίο αποτελεί τον βασικό πυρήνα που συμβάλει στην ομαλή λειτουργία του κράτους, δεν διαφοροποιείται. Η δυνατότητα περισσότερων ατόμων ανεξαρτήτου φύλου και σεξουαλικότητας, να δημιουργούν με την σειρά τους πυρηνικού τύπου νοικοκυριά τα οποία θα λειτουργούν με τους παραδοσιακούς στην πραγματικότητα όρους, του ζευγαριού -το οποίο εργάζεται εντός συστήματος και ανατρέφει τα παιδιά του όπως κάθε άλλο- δεν αποτελεί τροχοπέδη στην καπιταλιστικού τύπου διακυβέρνηση. Αντιθέτως, συμβάλλει στην εξάπλωση της εμβέλειας της κυριαρχίας της. Δεν είναι η πρώτη φορά άλλωστε, που η επανοργάνωση του νοικοκυριού έχει λειτουργήσει ως δούρειος ίππος τόσο για την μεγιστοποίηση του κέρδους των αφεντικών όσο και για την αποφυγή κοινωνικής αναταραχής, σε περιόδους κρίσης.

Σε αυτή τη νέα προσπάθεια οργάνωσης της κοινωνικής βάσης, το θεσμικό επιστέγασμα φυσικά είναι ο γάμος. Ο γάμος ήταν και είναι το εργαλείο που διευθετεί υλικά τη δημιουργία οικογενειών, που αναγνωρίζει την επίσημη σχέση συγγένειας και άρα ορίζει τη γραμμή ιδιοκτησίας και κληροδότησης. Και φυσικά είναι αυτό που εγγυάται στο κράτος ότι θα μείνουμε πιστές στον έναν/μία μας σύντροφο και θα μεγαλώσουμε σωστά τα παιδιά μας. Αυτό που γίνεται στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι η αλλαγή του θεσμού του γάμου αλλά η προσάρτηση και άλλων κοινωνικών κομματιών σε αυτή την υλική συμφωνία.

Γιατί το κράτος, λοιπόν, να απαγορεύει αυτή τη δυνατότητα αν μπορεί να την εκμεταλλευτεί προς όφελός του; Υποκείμενα τα οποία δεν χωράνε στο μοντέλο της πυρηνικής ετεροκανονικής οικογένειας, άτομα που έχουν 'πέραν του κανονικού' σεξουαλικές προτιμήσεις και συμπεριφορές, κάποιες που ζουν σε μη συμβατικές συνθήκες συμβίωσης, αποτελούν ανέκαθεν πρόβλημα στην αυστηρά δομημένη καπιταλιστική κοινωνία. Πως θα πειθαρχούνται τα παιδιά που προκύπτουν από τέτοιους "αντικοινωνικούς" σχηματισμούς; Πως θα εκπαιδευτούν να γίνουν παραγωγικές εργάτριες και πειθήνιοι πολίτες, όταν οι γονείς τους έχουν απορρίψει και έχουν απορριφθεί οι ίδιοι από το σύστημα; Το συμπέρασμα είναι πως κανείς δεν πρέπει να μείνει εκτός. **Όλοι οι καλοί χωράνε γιατί όλοι πρέπει να επιτηρούν και να επιτηρούνται με σκοπό να βαίνουν όλα καλώς για το κράτος και το κεφάλαιο.**

Όλοι οι καλοί χωράνε, και με εμάς τις υπόλοιπες τι γίνεται; Διότι οι νομικές τροποποιήσεις τέτοιου τύπου, ασχέτως με το τι υπόσχονται, δεν φαίνεται να έχουν διάθεση να συμπεριλάβουν- όχι και τόσο ισότιμα τουλάχιστον-, στις χαρούμενες πυρηνικές τους οικογένειες και τα υποκείμενα του «περιθωρίου». Φαίνεται πως οι αστοί και μικροαστοί, θα αποκτήσουν μεταξύ άλλων την δυνατότητα να μεταβιβάζουν ακίνητα και λοιπά περιουσιακά στοιχεία ανενόχλητοι, πλέον και ανεξαρτήτου σεξουαλικότητας, θα μπορούν επίσης να παντρεύονται, υπό την συνοδεία μπάτσων και σεκιουριτάδων που έχουν την οικονομική δυνατότητα και τα κονέ να προσλάβουν. Για κάποια άτομα από μας όμως, που ούτε ακίνητα έχουμε υπό την κατοχή μας, ούτε την συνοδεία της

αστυνομίας να μας προστατεύει κατά την κάθε εκδήλωση τρυφερότητας ή της σεξουαλικότητάς μας, από κάθε λογής “συντηρητικό”- φασίστα, αναρωτιόμαστε, με ποιον τρόπο μια νομική μεταρρύθμιση θα αλλάξει εμπράκτως τις ζωές μας. Η εργατική τάξη πιστεύουμε, θα συνεχίσει να υποτιμάται, καθ’ όπως συμφέρει το κεφάλαιο, και ενώ οι αστοί θα παντρεύονται σε κάποιο ειδυλλιακό νησί το καλοκαίρι, δικά μας άτομα θα δίνουν φιλιά στα μουλωχτά και θα ιδρώνουν να θρέψουν τα παιδιά τους και να πληρώνουν νοίκια. Όλα τα παραπάνω, μας δημιουργούν την αίσθηση ότι οι ταξικές αναλύσεις, δεν φαίνεται να έχουν χώρο, ή τείνουν να παραγράφονται, στον βωμό του δικαιωματοσμού και της κοινωνικής «προόδου» στα πρότυπα της Δύσης.

Ταυτότητες σε νέες περιπέτειες

Ρίχνοντας μια ματιά στον κυρίαρχο λόγο που αφορά τα ζητήματα ταυτότητας στην Ελλάδα, η οποία ακολουθεί το παράδειγμα των υπόλοιπων δυτικών χωρών, αρχίζει το πεδίο να ξεκαθαρίζει. Θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε με ένα αντίστοιχο παράδειγμα: το αίτημα για ίσες ευκαιρίες για ανέλιξη στη δουλειά που οδηγεί σε ίσες δυνατότητες στην καριέρα και υποσχέσεις για αφεντηλίκια. Να πούμε ρε παιδιά και ένα ευχαριστώ στις πολύχρωμες πολυεθνικές, με τα πολύχρωμα στελέχη και το υποχρεωτικό 50-50 άντρες-γυναίκες στις ανώτερες διοικητικές θέσεις που ανοίγει τον δρόμο στις ορδές των αστραφτερών “girl bosses” να σπάσουν το γυάλινο ταβάνι της πατριαρχίας που μας υποτιμά και μας καταπιέζει καθημερινά. Τόσα χρόνια κινηματικών αγώνων δεν μας φώτισαν με την απλούστατη λύση που μας προτείνεται εδώ, πως όλα τα άτομα μπορούμε να γίνουμε αφεντικά!

Πως άραγε, υποτιθέμενες εξισωτικές πολιτικές, καταλήγουν να μας οδηγούν πάλι σε μια κοινωνία καταπιεστών-καταπιεζόμενων, ενώ το κεφάλαιο συνεχίζει να αναπαράγεται;

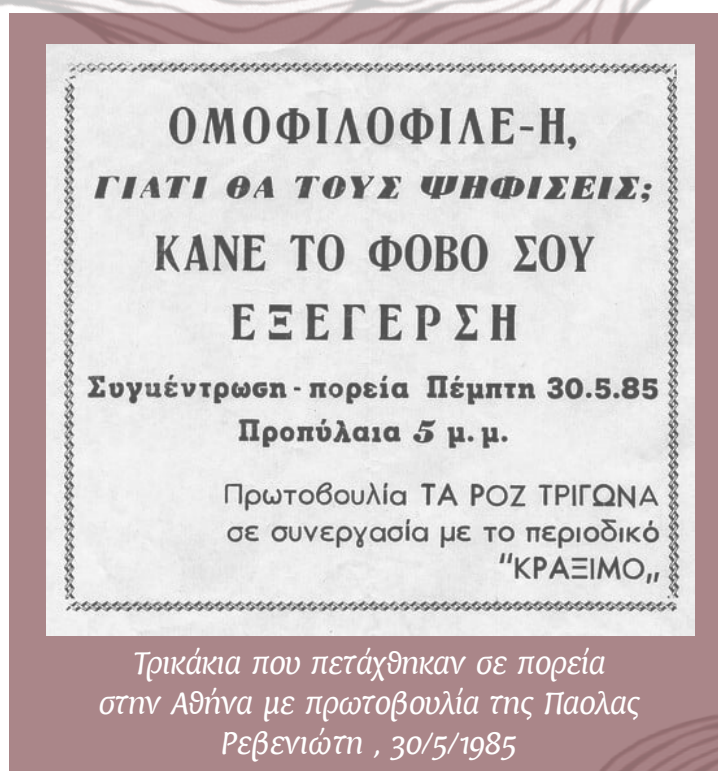
Και εξηγούμαστε • Είναι προφανές πως οι πολιτικές των ταυτοτήτων, οι οποίες προέκυψαν από την ιδιοποίηση του κινηματικού λόγου των ΛΟΑΤΚΙ+ και του φεμινιστικού κινήματος, χρησιμοποιούνται πλέον ως ένα νέο εργαλείο από το κράτος και τον καπιταλισμό. Ρητορικές τέτοιου στυλ, που η τάξη δεν υπολογίζεται ή στη καλύτερη μετριέται ως άλλο ένα σύστημα καταπίεσης ανάμεσα στα άλλα (φύλο, σεξουαλικότητα κλπ.), οδηγούν στη περαιτέρω υποτίμηση κάποιων και στην βελτίωση της θέσης (μικρο)αστών. Για εμάς, η τάξη δεν είναι απλώς ένα ακόμα σύστημα καταπίεσης ανάμεσα στα πολλά. Αντίθετα, τα πολλαπλά συστήματα καταπίεσης όπως έχουν διαμορφωθεί ιστορικά διασταυρώνονται σε ένα κοινό πλαίσιο. Και αυτό είναι ο καπιταλισμός και οι σχέσεις που αυτός παράγει. Επομένως, η περιχαράκωση μέσα στις πολιτικές της ταυτότητας οξύνει τους διαχωρισμούς εντός της τάξης, και δεν μπορεί να προχωρήσει πέρα από τη κατοχύρωση δικαιωμάτων εντός του καπιταλισμού. Βέβαια, η κατοχύρωση νομικών δικαιωμάτων μπορεί να περιορίσει την άμεση βία που ασκείται σε πιο καταπιεσμένες κοινωνικές ομάδες, αλλά δεν αναιρεί τις άνισες κοινωνικές σχέσεις εξάρτησης και κυριαρχίας. Με αυτή τη λογική λοιπόν, όσο κάποιες καταφέραν να διευθύνουν εταιρίες, κάποιες άλλες ακόμα σερβίρουμε καφέδες. **Και αυτό δεν είναι εξέλιξη και ανατίμηση της τάξης μας, αλλά ενίσχυση του κεφαλαίου.**

Κάθε φορά, λοιπόν, που μας πλασάρεται ένα νέο νομοσχέδιο ως πανάκεια για τις κοινωνικές μας σχέσεις, αυτό που βλέπουμε είναι ότι ανανεώνονται οι όροι του παιχνιδιού, φτιάχνονται νέα καθήκοντα και πρότυπα στα οποία καλούμαστε να συμμορφωθούμε. Οι νέες οδηγίες δεν χωράνε όλα τα άτομα, διότι οι διαδικασίες αναδιάρθρωσης παράγουν νέους διαχωρισμούς. Το ζήτημα όμως για το πως θα απαντήσουν οι ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητες στην νέα επίθεση που εξαπολύεται-γιατί η αφομοίωση εντός των καπιταλιστικών πλαισίων, για εμάς μόνο ως επίθεση μπορεί να αναγνωρισθεί- είναι πέρα για πέρα υλικό. Επομένως, ως τέτοιο αναδεικνύει τις ταξικές αντιθέσεις, που δεν μπορούν απλά να ενσωματωθούν κάτω από μια ομπρέλα ομοφυλόφιλης ταυτότητας.

Νιώθουμε νικήτριες μετά την ψήφιση του συγκεκριμένου ν/σ, και αν ναι, είναι κινηματική η νίκη αυτή ή είναι άλλη μια κρατική πολιτική; Η κοπτοραπτική των ριζοσπαστικών αιτημάτων δηλαδή αιτημάτων που προέρχονται από κινηματικούς κύκλους και κοινωνικές πιέσεις είναι μια πάγια τακτική του κράτους. Σκοπός της είναι η αλλοίωση και η ενσωμάτωση τους στην κανονική και ομαλή ζωή. Παρατηρούμε δηλαδή μια φαινομενική ικανοποίηση συγκεκριμένων αιτημάτων (τα οποία συνήθως προέρχονται από τη διαμεσολάβηση διαφόρων μκο, θεσμών και σελέμπριτζ), ενώ ταυτόχρονα διατηρούνται μηχανισμοί και πολιτικές που διατηρούν τη κοινωνική οργάνωση, τα πρότυπα συμπεριφοράς και τις έμφυλες σχέσεις ως έχουν. Έτσι, όλα τα άτομα που δεν βρίσκουν το συμφέρον τους στις παντρείες και πιο συγκεκριμένα η κουιρ ανταγωνιστική κουλτούρα-με όσα αυτή προτάσσει και σε όσα αυτή επιτίθεται- θα συνεχίσουν να υφίσταντο βία, ενώ το κράτος δεν θα φέρει πλέον και καμία ευθύνη.

Είναι πράγματι αξιοσημείωτο, ότι η ρύθμιση των έμφυλων σχέσεων και η προσαρμογή μας στα κανονιστικά κοινωνικά πρότυπα είναι μια αληθινά δύσκολη υπόθεση για το κράτος. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να προσπαθήσουμε να επιβληθούμε εμείς στη ρύθμιση αυτή με τους δικούς μας όρους, με στόχο την ανατίμηση μας μέσα στις κοινότητες μας αλλά και ευρύτερα εντός του κοινωνικού ιστού.

*Δανειζόμαστε λόγια συντροφισσών
απο το περιοδικό **Η ΛΑΒΡΥΣ** -
Λεσβιακός λόγος, τεύχος 2, 1982*

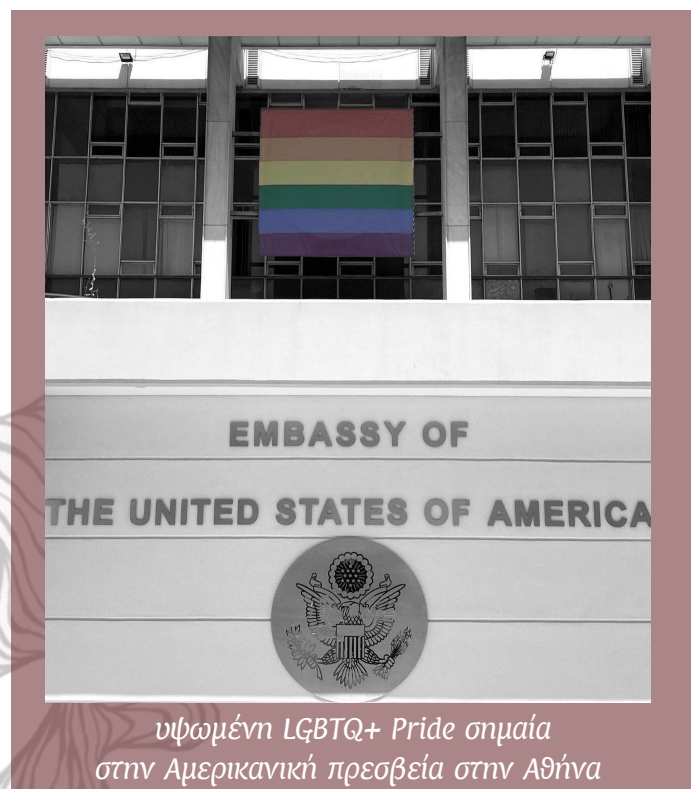
"Όποια λοιπόν επιμένει στην άρση της ανισότητας, μέσα στο ίδιο ακριβώς σύστημα που την παράγει, προς όφελος του μέρους εκείνου, στο οποίο αυτή επιβάλλεται, αντί εξισορροπώντας την να την καταργεί, αντίθετα την διαιωνίζει. Η γυναίκα αυτή καθ'αυτή", ο φεμινισμός, ή διεκδίκηση ίσων δικαιωμάτων και ευκαιριών για τη δημιουργία νέων αξιών, πάντα όμως πάνω στη βάση του ότι είμαστε "γυναίκες" πάνω στη βάση του διαχωρισμού, αποτελούν μιά απ' τις πιο δύσκολες παγίδες που μας έχουν στήσει, είναι το τελευταίο χαρτί που θα παίξει η Πατριαρχία.

Περί εξωτερικής πολιτικής και άλλων δαιμονίων

Δεν θα μπορούσαμε να δούμε αυτή τη τροποποίηση του οικογενειακού δικαίου ξεκομμένη από τις διεθνείς πολιτικοοικονομικές συνθήκες. Το ελληνικό κράτος δεν αποφάσισε να «εκσυγχρονιστεί» έτσι απλά από μόνο του. Στις ΗΠΑ τα ζητήματα φύλου και ισότητας έχουν συμπεριληφθεί τόσο ισχυρά στη πολιτική ατζέντα της άρχουσας τάξης, όπου από τη μία καθορίζουν εκλογικά αποτελέσματα στο εσωτερικό της και από την άλλη στο εξωτερικό της μπαίνουν σαν προϋπόθεση για τη συνέχεια της «συνεργασίας» της με άλλα κράτη. Έτσι, από τη μία, οι LBTQI σημαίες στις πρεσβείες της ΕΕ, τα νομοσχέδια για την ισότητα στον γάμο που αναδύονται ένα-ένα στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης και από την άλλη, ο gay friendly ισραηλινός στρατός που σηκώνει πολύχρωμες σημαίες στη βομβαρδισμένη Γάζα, δεν είναι και τόσο αθώες κινήσεις εκ μέρους των κρατών. Αντίστοιχα και η κατεύθυνση του ελληνικού κράτους πρέπει να ευθυγραμμιστεί με τις ευρύτερες πολιτικές εξελίξεις, όπως αυτές ορίζονται από το στρατόπεδο που εκπροσωπεί. Και αυτό το πετυχαίνει με το να καταφέρει να συγχρονίσει το δικό του εθνικό συμφέρον με τα αντίστοιχα των συμμάχων του, προετοιμάζοντας τόσο στο εσωτερικό του όσο και στο εξωτερικό του, ιδεολογικά και υλικά για παν ενδεχόμενο.

Επιπλέον, οι πολιτισμένοι Δυτικοί εδώ και χρόνια χτίζουν εντέχνως και συντονισμένα το προφίλ των υπερασπιστών της ανθρώπινης ζωής ενάντια σε “οπισθοδρομικούς” λαούς που ζουν ακόμα στο σκοταδισμό. Αυτός ο κατασκευασμένος «πολιτισμικός ρατσισμός» που δεν βασίζεται στη φυλή αλλά στη κουλτούρα, τη θρησκεία, τις κοινωνικές σχέσεις και το επίπεδο ατομικών ελευθεριών σε κάθε λαό είναι πολύτιμος για τα δυτικά κράτη, αφού έτσι μπορούν να νομιμοποιούν τους διακρατικούς ανταγωνισμούς και πολέμους. Όσο οι ΗΠΑ εισάγουν μαθήματα LGBTQI+ ιστορίας στα σχολεία τους, ο Πούτιν ποινικοποιεί τα μέλη της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας ως εξτρεμιστές, και όλα αυτά με φόντο μία παγκόσμια σύγκρουση στην οποία όλα τα κράτη οφείλουν να λάβουν θέση.

Παράλληλα, πέρα από την εξωτερική πολιτική των κρατών, αυτός ο πολιτισμικός ρατσισμός είναι σημαντικός και για τη διαχείριση της εργατικής τάξης στο εσωτερικό. Δεν ξεχνάμε την επίθεση από κράτος και ρουφιάνους του σε φιγούρες τις μουσουλμανικής κοινότητας με τη πρόφαση ότι οι γυναίκες τους φοράνε μαντήλες ή ότι γεννάνε ασύστολα παιδιά. Η λογική είναι η ίδια: κατασκευάζεται μια φιγούρα απειλητική για την εθνική συνοχή με στοιχεία εγγεγραμμένα στο τρόπο ντυσίματος, τις σεξουαλικές συνήθειες, τις αντιλήψεις για το τρόπο ζωής. Ο λόγος φυσικά της επίθεσης δεν είναι η προάσπιση της γυναικείας ισότητας, αλλά η πειθάρχηση της εργατικής τάξης στα αφεντικά και τις προσταγές τους, η περαιτέρω δηλαδή υποτίμησή τους. **Αυτή την στιγμή παρακολουθούμε σε ενεστώτα χρόνο, μια απόπειρα στοχοποίησης των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων και συσπείρωσης του εθνικού κορμού απέναντι στις κοινότητες αυτές, κατά τη διάρκεια αλλά και μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου, και αυτό μας θυμίζει την τακτική που περιγράψαμε για κατασκευή ενός εσωτερικού εχθρού, με στόχο την διασπορά μίσους και τον διχασμό μεταξύ των καταπιεσμένων.**

Φασίστες βγάλτε το σκασμό ή αλλιώς τώρα μιλάμε εμείς

Μιλώντας λοιπόν για μια νομική συμφωνία, δεν χωράει αμφιβολία ότι επιφέρει προνόμια σε συγκεκριμένα κομμάτια της κοινωνίας. Το μεγαλύτερο κομμάτι όμως, δηλαδή όσα άτομα διόλου δεν θα αλλάξει την καθημερινότητα μας η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση, έχουμε να αντιμετωπίσουμε και έναν ακόμη παράγοντα: την επανεμφάνιση των φασιστών στο δημόσιο πεδίο. Οι οποίοι, αυτή τη φορά, φαίνεται να διεκδικούν χώρο, στο όνομα της υπεράσπισης της παραδοσιακής οικογένειας, των έμφυλων ρόλων και των χαρακτηριστικών τους, όπως αυτά ορίζονται από την πατριαρχία. Φασίστες και κυβέρνηση φαίνεται να στηρίζουν διαφορετικά στρατόπεδα, πάνω στο δίπολο -υπέρ ή κατά- που έχουν δημιουργήσει. Παρόλα αυτά, μία πιο οξυδερκή ματιά σε αυτή τη φαινομενική "διαφωνία", μας δείχνει την ξεκάθαρη συμπόρευσή τους, πάνω στην βάση της εύρυθμης ροής του κεφαλαίου.

Από τη μία το κράτος ανακινεί αυτά τα ζητήματα στο δημόσιο διάλογο, δίνοντας την αφορμή στους φασίστες να συσπειρωθούν, αλλά και παρέχοντάς τους μια αφήγηση να υπερασπιστούν -η οποία θα αποτελέσει την πολιτική ατζέντα τους για την συγκεκριμένη περίοδο. Με τον τρόπο αυτό οι φασίστες, όσο και αν θέλουν να παρουσιαστούν σαν αντιδραστικοί και αντισυστημικοί, επιβεβαιώνουν τον παρακρατικό τους ρόλο. **Λιντσαρίσματα σε ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, συγκεντρώσεις εκδήλωσης μισογυνισμού και ομο-τρανσοφοβίας και μπόλικη διαδικτυακή προπαγάνδα, συνθέτουν τη βάση για το νέο πλαίσιο υποτίμησης συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων που απαιτείται σύμφωνα με τις κρατικές και καπιταλιστικές ανάγκες στην παρούσα χρονική συγκυρία.** Και από την άλλη, ο εθνικός κορμός προσπαθεί να διασφαλίσει την συνέχεια των σεξιστικών αντιλήψεων, να εξασφαλίσει δηλαδή την απλήρωτη αναπαραγωγική εργασία των γυναικών προς όφελος του ντόπιου κεφαλαίου, ενώ ταυτόχρονα εκδηλώνουν τις ρατσιστικές αντιλήψεις τους, υπερασπιζόμενοι πατριωτικές ιδέες και χριστιανικές πεποιθήσεις.

Για τους φασίστες όμως, η υποτίμηση συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων δεν εξυπηρετεί μονάχα τα καπιταλιστικά συμφέροντα. Είναι και οι δίκη τους θέση και εικόνα που διαρρυθνύεται. Είναι η εικόνα του στηβαρού άντρα οικογενειάρχη, υπερασπιστή του "ΠΑΤΡΙΣ-ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ", αλλά παράλληλα είναι και η ανησυχία τους ότι η παραδοσιακή εικόνα της γυναίκας νοικοκυράς θα σπάσει. Είναι τελικά, και τα προνόμια -που τους προσφέρει η καθημερινή μας υποτίμηση- που απειλούνται. Για αυτό και όποια συσπείρωση τους πατάει πάνω στα κανιβαλιστικά αντανάκλαστικά ενός τμήματος της ελληνικής κοινωνίας, από θρησκόληπτους οικογενειάρχες και αριστερούς πατριώτες μέχρι γυναίκες που "φοβούνται" για το τι θα απογίνουν τα παιδιά αυτής της χώρας. Άτομα δηλαδή που έχουν να χάσουν υλικά από μια ενδεχόμενη αλλοίωση του οικογενειακού θεσμού. Και αυτή την συσπείρωση το κράτος την έχει υπολογίσει από πριν - σε αυτή βασίζεται για την οριοθέτηση των κοινοτήτων μας.

από το συλλαλητήριο ενάντια στο ν/σ
Αθήνα, 11/2/24

Αντί επιλόγου

Για εμάς όμως, δεν είναι καινούργιο ότι οι διαχωρισμοί με βάση το φύλο και την σεξουαλικότητα πάνε χέρι-χέρι με τον φυλετικό και πολιτισμικό ρατσισμό- και είναι εξίσου μισητοί. Ο μισογυνισμός και η ομο-τρανσοφοβία που ξερνάνε, μας επιβεβαιώνει ότι **οι αγώνες μας και η επιδίωξη της ορατότητάς μας γίνεται αντιληπτή ως κίνδυνος**, και θα είμαστε εδώ για να απαντήσουμε στην απόπειρα οποιουδήποτε να αντλήσει υπεραξία μέσω των κρατικών πολιτικών - που στοχεύουν τα σώματα μας, τις σχέσεις και τις ζωές μας. Επιπλέον, δεν θα επιτρέψουμε στο κράτος να μας τάζει ψίχουλα, την ίδια στιγμή που κινδυνεύουμε στο δημόσιο χώρο αλλά και στο σπίτι, που μας βιάζουν και μας δολοφονούν, μας λιντσάρουν και μας απομονώνουν. Και σε καμία περίπτωση δεν θα αφήσουμε τους φασίστες να αλωνίζουν νομίζοντας ότι θα μπορέσουν να κάνουν πολιτική στις πλάτες της ΛΟΑΤΚΙ+ και γυναικείας κοινότητας της πόλης.

Για αυτούς που ονειρεύονται, λοιπόν, τις γυναίκες στις κουζίνες και κουιρ/τρανς άτομα στο νοσοκομείο η απάντηση θα είναι μία : **θα μας βρείτε μπροστά σας και πάλι θα τρέχετε!**

πορεία αυτόνομων ομάδων ομοφυλόφιλων για το επερχόμενο νομοσχέδιο "εξ αφροδίσιαων νόσων προστασίας" ~ 1981, Αθήνα.